

כיצד פרק שני יבמות

כב.

עין משפט גר מצוה

ל' א מ"י פ"א מהל'
 אישות הלכה ו סמג
 לאון קי טו"ש"ע א"ש"ע
 סימן טו ע"פ י:
 ל' ב מ"י ש"ס וטו"ש"ע
 ש"ס ע"פ יד:
 ל"ב ג מ"י ש"ס וטו"ש"ע
 ש"ס ע"פ טו:

ב' ד מ"י ש"ס וטו"ש"ע ש"ס:
 מ"א ה מ"י פ"ד מהל'
 אישורי ביאה הלכה
 יב טו"ש"ע י"ד סימן רטט
 ע"פ י:
 מ"ב ו טו"ש"ע ש"ס ע"פ
 ה:

מ"ג ז מ"י פ"ג מהלכות
 עדות הלכה ו טו"ש"ע
 ח"מ סימן לג ע"פ יא
 וטו"ש"ע י"ד סימן רטט
 ע"פ י:

מ"ד ח מ"י ש"ס ופ"ד
 מהל' אישורי ביאה
 הלכה יא טו"ש"ע ש"ס:
 מ"ה ט מ"י פ"א מהל'
 יבוס הלכה ו סמג
 ע"פ יא לאון קא טו"ר
 ש"ע א"ש"ע סימן קמ ע"פ
 ה:

מ"ו י מ"י ש"ס הל' ג
 טו"ש"ע ש"ס קטו
 ע"פ ז:

מ"ז ב מ"י פ"ה מהלכות
 ממרים הל' ט טו"ר
 ש"ע י"ד סימן רמא ע"פ
 ה:

מ"ח ל מ"י ש"ס ופ"ה
 מהל' יבוס הלכה ד
 טו"ש"ע א"ש"ע סימן קנו
 ע"פ ז:

מ"ט מ מ"י פ"א מהלכות
 יבוס הלכה ו טו"ר
 ש"ע א"ש"ע סימן קמ ע"פ
 ה:

תוספות ישנים

מעידין לכתלה ומ"ש
 מעריכות. ופי' הקונט'
 דלקמן אמרי' נשא אחותו
 מן האם יוצא והכא אמרי'
 מעידין לכתלה. ומימה
 לשני שנה ונשא דגבי עדות
 לא שייך ה"א טעמא דשמח
 יאמרו בלאו מקדושה
 חמורה לקדושה קלה ולהכי
 מעידין אצל גבי ערוה יוצא
 שלא יאמרו בלאו מקדושה
 חמורה לקדושה קלה. וי"ל
 דקא בעי משום דאמרינן
 לקמן (א') טעמא משום
 דלמי לחלוףי וחסן כן היה
 לנו לומר בעדות כמו
 ערוה: יבוס מפטר פטר.
 מדאמרינן לקמן וכן אין לו
 עיין עליו ואיירי הכא
 תלמודא כאלו ידע הדרשא
 דלקמן אע"ג דלקמן קאמר
 מכל מקום לאמרי' מאי כן
 דקך התלמוד בכמה
 מקומות:

שניות דרבי חייה יש להן הפסק או לא. תימה דלעיל תנא דכלת
 בן זנו אסורה עד סוף כל הדורות ודומה לכ"ש בת בן
 זנו עד סוף כל הדורות שהן קורבי עמלו ולא מחמת קדושין וי"ל
 דכלת בן זנו יש (ה) לאוסרו שהן בני ירושה ושכיחא גביה אצל בת
 בני זניים לאו בת ירושה היא ולא
 שכיחא גביה:

ערוה אצל מבורה. תימה דלעיל
 קאמר דטעמא דגריס שלא
 יאמרו זאלו מקדושה כו' והכא משמע
 טעמא משום דאמרי' לאיחלופי בישראל
 כדפי' בקונטרס וכן צפ' נושאין (לקמן
 דף טז: וס) משמע דטעמא משום
 איחלופי גבי בני יודן אמתא
 אישתחרור שרא להו רב אחא בר יעקב
 למינסב נשי דהדי וקאמר מן האם
 ולא מן האב כולי עלמא לא פליגי
 דאסור מן האב ולא מן האם כולי
 עלמא לא פליגי דמותר כי פליגי מן
 האב ומן האם ואי משום שמא יאמרו
 אמאי שרי התם מן האב ומן האם
 אצל אי משום איחלופי ניחא דכיון
 דאיכא נמי דאז לא אתי לאיחלופי
 דבמר אז שדי להו וממירס' אין להם
 קורבת אכ דכתיב ורמתם סוסים
 זרמתם ולא שייך למיגזר אטו ישראל
 ויש לומר דהני תרי טעמי זריכין
 דבקורבת אז שהיו אסורין קודמס' לא
 שייך טעמא לאיחלופי שהכל יודעים
 דרמתנא אפקריה לזרעיה כגון אשת
 אביו לרבי עקיבא ואחות אביו לרבי
 אליעזר דאמר צפ' ד' מיתות (סנהדרין
 דף נח:.) על כן יעוצ איש את אביו ואת
 אמו ר' אליעזר אומר אחות אביו ור"ע
 אומר אשת אביו הוי טעמא שלא
 יאמרו כו' אצל אשת אביו לרבי
 אליעזר ואחות אביו לרבי עקיבא שרי
 דלא משום שמא יאמרו איכא ולא
 משום איחלופי איכא אצל עריות שמנד'
 אש שלא היו אסורות קודמס' לא לאסור
 משום איחלופי דמשום שמא יאמרו
 ליכא והא דאמר בפרק ד' מיתות (ג')
 (ס) נשא אחותו מן האם יוצא היינו
 משום איחלופי דשמא יאמרו ליכא שלא
 היו נאסרות בגיטות ומן האב יקיים
 דמשום איחלופי ליכא צדד אז
 כדפרישית והיינו טעמא נמי דאמר
 אחין מן האם לא יעידו לכתלה
 דלמא אתי לאיחלופי אצל מן האב
 יעידו לכתלה: **ב"י** שיש ר' אה מ"מ
 זוקק אשת אחיו. בגמרא מפרש
 לאמרי' ממזר וא"ת מרישא שמעינן לה
 בת ישראל לנתיב וממזר דחוללת ולא
 ממייצמת ויש לומר דאי מהתם הוי
 אמיינא כששניהם ממזרים אצל כשאחיו
 המת כשר אין אחיו ממזר זוקק אשתו:
פשיטא אחיו הוא. תימה אמאי
 פשיטא ליה הא אינטרין
 שפיר לאשמעינן דמייצבי כריתות הוי
 אחיו ולא ממעטינן ליה למי שיש
 אישות לאצין זה כדפריך לקמן

הנך תרתי דדמיין להדדי כחדא חשיב להו
 והא שיתסרי והא מכל מקום לדידי חזוין לן
 דכתיבן לאיסורא אמר ליה וליטעמך אי
 הוה כתיב להיתירא מי הוות סמכת עלייהו
 דמר בריה דרבנא מי חתים עלייהו השתא
 נמי דכתיב לאיסורא לאו מר בריה דרבנא
 חתים עלייהו תני דבי רבי חייה "שלישי
 שבבנו ושבתו יושבבן אשתו ושבתת
 אשתו שניה ירביעי שבחמיו ושבתתו
 שניה א"ל רבינא לרב אשי מאי שנא למעלה
 דקחשיב לה לאשתו ומאי שנא למטה דלא
 קחשיב לה לאשתו דאיסורא מכה
 אשתו קא אתי חשיב לה למטה דאיסורא
 לאו מכה אשתו קאתי לא קחשיב לה והא
 [א] בן אשתו ובת אשתו דאיסורא מכה אשתו
 קאתי ולא חשיב לה איידי דתנא שלשה
 דורות למטה [ב] ידידה ולא חשבה תנא נמי ג'
 דורות למטה ידידה ולא חשבה א"ל רב אשי
 לרב כהנא ישניות דבי רבי חייה יש להן
 הפסק או אין להם הפסק ת"ש דאמר רב ד'
 נשים יש להם הפסק ותו לא דלמא כי קאמר
 רב לההיא מתניתא ת"ש שלישי ורביעי
 שלישי ורביעי אין טפי לא דלמא משלישי
 ואילך מרביעי ואילך אמר ליה רבא לרב
 נחמן חזי מר האי מרבנן דאתא ממערבא
 ואמר בעו במערבא גזרו שניות בגרים או לא
 גזרו שניות בגרים אמר ליה השתא ומה ערוה
 גופה "אי לאו שלא יאמרו באין מקדושה
 חמורה לקדושה קלה לא גזרו בהו רבנן
 ישניות מובעיא אמר רב נחמן גרים הוואיל
 ואתו לדין נימא בהו מלתא אחין מן האם לא
 יעידו ואם העידו עדותן עדות אחין מן האב
 מעידין לכתחלה יאמימר אמר אפילו אחין
 מן האם נמי מעידין לכתחלה ומ"ש מעריות
 ערוה לכל מסורה (ג) עדות לבית דין מסורה
 ה"ג דאמר שנתגייר כקמן שנוולד דמי: **בתנאי'**
 "מי שיש לו אח מכל מקום זוקק את אשת
 אחיו ליבום ואחיו הוא לכל דבר חוץ ממי
 שיש לו אח מן השפחה ומן העובדת כוכבים
 "מי שיש לו בן מכל מקום פוטר אשת אביו מן
 היבום ירוחייב על מכתו ועל קללתו ובגו לכל
 דבר ירוחייב ממי שיש לו בן מן השפחה ומן
 העובדת כוכבים: **ג"מ'** מכל מקום לאתויי מאי
 אמר רב יהודה ב"לאתויי ממזר פשיטא אחיו
 הוא מהו דתימא לילף א אחוה אחוה מבני
 יעקב מה להלן כשרין ולא פסולין אף כאן
 כשרין ולא פסולין קמ"ל (ד) ואימא הכי נמי כיון דלענין יבום מיפטר נפטר

הנך תרתי דדמיין להדדי. אשת אחי אבי האב ואחות אבי האב שהן זל
 אחוה לאב ולמטה ידידה ערוה: שלישי צנצנו. בת בן זנו דלא בת
 זנו ערוה: ושבתו. בת בן זנו שהרי בת זנו ערוה הלכך בת
 בן זנו שניה וכן בת בן זנו של אשתו או בת בן זנו: רביעי
שבתו. דור רביעי שבתו היינו
 אם אם חמיו והוא דור רביעי לאשתו
 ואשתו בכלל: ושבתו. אם אם אם
 חמותו: שניה. דלא חמיו ואם
 חמותו ערוה שהן בכלל אשה ובת זנה
 אשה ובת זנה הלכך חמיו) שניה: מאי
שנא למעלה. דקרי לאם אם חמיו
 ואם אם חמותו רביעי וקא חשיב
 לאשתו בחוספנא דדרי: ומאי שנא
 למטה. דקרי לבת בן זנו דור שלישי
 ולא חשיב אשתו דמהו רביעי: לאו
מכה אשמו קאתי. אלא מכה ידידה
 דצנצנו מאנוסה עסקינן: לההיא
מסניסא. הא דקתני לעיל) מה הן
 שניות זההיא איירי רב ואמר ארבע
 יש להן הפסק) ותו לא אצל בהנך דר'
 חייה איכא: פ"ט. דמני שניות דר'
 חייה שלישי צנצנו ורביעי שבתו ותו
 לא אלמא יש להם הפסק: בגרים.
 גזרו שניות שאם היה גר נשוי אם אמו
 יוצא: **מקדושה חמורה**. שהעובדי
 כוכבים מזהרין על העריות: לא
 [ב] שם למטה ידידה כו'
 למטה ידידה. י"ב גירסת
 הרמב"ם להפך איירי דמי
 כו' למטה ידידה כו' למטה
 ידידה:

(א) [ביבלי ה': ג] [לקמן
 מח: סג: ז]: בסורות מ"א,
 א [לעיל ח: ז' קי:]:
 (ד) [ע"י תוספות סוטה כו.
 ד"ה חו.]. (ה) [אמס רש"י,
 (ו) דף כ"א: א.]. (ז) [לעיל כ"א: א.
 ח] כס"א: נכר. (ט) [ע"ב,
 י] [שם]. (י) [שם].
 (ל) [כס"א: ו] ויכרסו,
 (מ) [כס"א: ג] בניות,
 (נ) [כס"א: בניות].

גליון הש"ס
 גמ' הו"א י' ואתו לדין.
 שנת פא ע"ב ופ"ו:

הגהות הב"ח
 (א) תוס' ד"ה שניות וכו'
 לאוסרה יותר שהן בני
 ירושה:

הגהות הגר"א
 [א] גמ' בן אשתו ובת
 אשתו. י"ב ג' הרמב"ם זנו
 ובתו לאסורה כו' ופי'
 מכה כו' שכל ד' מינה
 אסור (ועמ"ש רבינו
 באה"ע סימן טו ס"ק ג).
 [ב] שם למטה ידידה כו'
 למטה ידידה. י"ב גירסת
 הרמב"ם להפך איירי דמי
 כו' למטה ידידה כו' למטה
 ידידה:

מוסף רש"י
 אחוה אחוה מבני
 יעקב. כי ישבו אחים,
 שנים עשר אחים בני אביו
 (לעיל ז'.)

(דף כג.) לרבי יוסף בר יהודה ואימא למי שיש אישות לאצין זה למעוטי חייבי כריתות וי"ל דה"מ לשנויי הכי אלא דניחא ליה
 לשנויי דאינטרין משום דהוה ילפינן אחוה אחוה מבני יעקב דמשום האי טעמא אינטרין בן אין לו עיין עליו דממזר פוטר מן היבוס
 דלא נימא דנילף אחוה מבני יעקב דלא זוקק ומדלא זוקק מיפטר נמי לא פטר ועוד אור"י דהכי פריך פשיטא כיון דתני אחיו הוא לכל
 דבר פשיטא דזוקק נמי ליבוס ומשני דס"ד אע"ג דאחיו הוא לכל דבר ה"א ליבוס לא זוקק משום דילפינן אחוה מבני יעקב ובתר הכי
 פריך ואחיו הוא לכל דבר דהיינו יורשו וליטעמא לו פשיטא כיון דזוקק ליבוס אף על גב דהוה ס"ד למילף מבני יעקב כ"ש לשאר דברים:
 מאי

מיוקק